

ปกติ

ผมรู้ว่าผมเป็นเด็กสืบชอบที่ไม่ปกตินัก แน่ละ ผมหมายถึงผมก็ทำเรื่องปกติอย่างกินไอศกรีม ซ้ำจักรยาน เล่นฟุตบอล เล่นเกม เอกซ์บ็อกซ์ เรื่องทำนองนี้แหละที่ทำให้ผมเป็นคนปกติ ผมคิดว่าอย่างนั้นนะ และลึกๆ แล้วผมก็รู้สึกอย่างนั้น แต่ผมก็รู้ว่าเด็กปกติไม่ทำให้เด็กปกติคนอื่นในสนามเด็กเล่นกรี๊ดร้องแล้ววิ่งหนีไปหรอก ผมรู้ว่าเด็กปกติจะไม่ถูกคนอื่นจ้องมอง ไม่ว่าจะไปไหนก็ตาม

ถ้าผมเจอตะเกียงวิเศษและอธิษฐานขอพรได้สักข้อหนึ่ง ผมจะขอให้ตัวเองมีใบหน้าปกติที่ไม่มีใครสนใจเลย ผมจะขอให้ตัวเองเดินไปตามท้องถนนได้โดยไม่มีใครเบือนหน้าหนีเมื่อเห็นผม ผมคิดอย่างนี้ครับ สาเหตุเดียวที่ทำให้ผมไม่ปกติคือการที่ไม่มีใครเห็นว่าผมปกตินั่นเอง

ทว่าถึงตอนนี้ ผมชินกับหน้าตาตัวเองแล้วละ ผมวิธีแสร้งทำเป็นไม่เห็นสีหน้าคนอื่นแล้ว เราเก่งเรื่องทำนองนี้กันทุกคน ทั้งผม แม่ พ่อ และเวีย อันที่จริงผมต้องขอถอนคำพูด เวียไม่ค่อยเก่งเท่าไรนัก เธอจะหงุดหงิดมากเวลาคนอื่นมีกิริยาหยาบคาย เช่น

ครั้งหนึ่ง ณ สนามเด็กเล่น เด็กโตกว่าทำเสียงล้อเลียนต่างๆ นานา ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพวกเขาทำเสียงอะไรกัน เพราะผมไม่ได้ยินกับหู แต่เวียได้ยิน แล้วตวาดเด็กๆ พวกนั้น นี่แหละเวีย ทว่าผมไม่ได้เป็นอย่างนั้น

เวียไม่ได้มองว่าผมปกติ ถึงปากจะพูดก็เถอะ เพราะถ้าปกติจริง เธอคงไม่รู้สึกรู้ว่าต้องปกป้องผมมากขนาดนั้น แม้กับพ่อก็ไม่ได้มองว่าผมปกติเหมือนกัน ทั้งสองเห็นว่าผมเป็นคนพิเศษ ผมคิดว่ามีเพียงคนเดียวในโลกที่รู้ว่าผมปกติแค่ไหน นั่นก็คือตัวผมเอง

เอालะ ผมชื่อออกัสต์ครับ ผมจะไม่บรรยายรูปร่างหน้าตาตัวเองหรอกนะ ไม่ว่าคุณจะนึกจินตนาการอย่างไร มันยังอาจแย่กว่านั้นเยอะ

ทำไมผมไม่ไปโรงเรียน

อาทิตย์หน้าผมจะขึ้นเกรดทำแล้ว แต่เนื่องจากผมไม่เคยไปโรงเรียนจริงๆมาก่อนเลย ผมจึงรู้สึกขวัญเสียกระเจิดกระเจิง ใครๆก็คิดว่าที่ผมไม่ไปโรงเรียนเพราะหน้าตา แต่ไม่ใช่หรอกครับ เพราะรอยแผลผ่าตัดต่างหาก ตั้งแต่เกิดมาผมผ่าตัดไปแล้วสี่สิบเจ็ดครั้ง เข้าผ่าตัดใหญ่ตั้งแต่ก่อนอายุสี่ขวบเสียอีก ดังนั้นผมจึงจำการผ่าตัดตอนนั้นไม่ได้เลย ทว่าตั้งแต่ขึ้นมา ผมต้องรับการผ่าตัดปีละสองสามครั้ง (ใหญ่บ้าง เล็กบ้าง) และเนื่องจากผมตัวเล็กกว่าวัย แถมยังเป็นโรคลึกลับที่หมอเองไม่เคยหาสาเหตุได้จริงๆ ผมก็เลยเอาแต่เจ็บๆป่วยๆนี่คือเหตุผลที่พ่อแม่ตัดสินใจว่าน่าจะดีกว่าหากผมไม่ต้องไปโรงเรียน ทว่าตอนนี้ผมแข็งแรงขึ้นมากแล้ว ผมเข้าผ่าตัดครั้งสุดท้ายตั้งแต่แปดเดือนก่อน และอาจไม่ต้องผ่าตัดอีกภายในสองปีข้างหน้า

แม่สอนหนังสือผมที่บ้าน แม่เคยเป็นนักวาดภาพประกอบหนังสือเด็ก ผู้วาดนางฟ้าและนางเงือกได้สวยมาก แต่วาดผู้ชายไม่หล่อเท่าไร แม่เคยพยายามวาดการ์ตูนเวเดอร์ให้ผม แต่กลับวาดออกมาเป็นหุ่นยนต์รูปร่างประหลาดเหมือนเห็ด ผมไม่เห็นแม่วาด

อะไรนานแล้ว คิดว่าแม่คงมัวแต่ยุ่งอยู่กับการเลี้ยงผมและเวีย

ผมพูดไม่ได้เต็มปากว่าอยากไปโรงเรียนมาตลอด เพราะมันไม่ค่อยจริงเท่าไร สิ่งที่ผมต้องการก็คือ การไปโรงเรียนโดยที่ได้เป็นเหมือนเด็กคนอื่นที่ไปโรงเรียน ได้มีเพื่อนเยอะเยะ ได้อยู่เล่นกับเพื่อนหลังเลิกเรียน อะไรทำนองนี้แหละ

ตอนนี้ผมมีเพื่อนสนิทมากอยู่สองสามคน ที่สนิทที่สุดคือ คริสโตเฟอร์ รองลงมาคือแซกคารีกับอะเล็กซ์ เรารู้จักกันตั้งแต่มยังเป็นเด็กเล็กๆ และเนื่องจากพวกเขารู้จักผมอย่างที่ผมเป็นมาตลอด พวกเขาจึงชินกับผมแล้ว ตอนเรายังเล็ก พ่อแม่พาพวกเรามาเล่นด้วยกันเสมอ แต่แล้วคริสโตเฟอร์ก็ย้ายไปบริดจ์พอร์ตในคอนเนตทิคัต ซึ่งต้องขับรถจากบ้านผมในเซตนาอร์ทริเวอร์ไซด์ ทางปลายบนสุดของแมนแฮตตันไปนานกว่าหนึ่งชั่วโมง แล้วแซกคารีกับอะเล็กซ์ก็เริ่มไปโรงเรียน ช่างน่าขัน แม้คริสโตเฟอร์จะเป็นคนที่ย้ายบ้านไปอยู่เสียไกล ทว่าผมยังได้เจอเขาบ่อยกว่าแซกคารีและอะเล็กซ์เสียอีก ตอนนี้พวกเขาต่างมีเพื่อนใหม่ หากเราบังเอิญเจอกันบนถนน พวกเขาก็ยังดีต่อผมอยู่ ยังทักทายกันเสมอ

ผมมีเพื่อนคนอื่นด้วย แต่ไม่สนิทเท่าคริสโตเฟอร์, แซก และอะเล็กซ์ อย่างเช่นตอนเด็กๆแซกและอะเล็กซ์ชวนผมไปงานเลี้ยงวันเกิดเสมอ ทว่าโจล, เอมอนน์ และเก็บบ์ ไม่เคยชวนเลย เอ็มมาเคยชวนผมไปครั้งหนึ่ง แต่ผมไม่ได้เจอเธอนานแล้ว และแน่นอนว่าผมไปงานวันเกิดคริสโตเฟอร์เสมอ บางทีผมอาจให้ความสำคัญกับงานวันเกิดมากเกินไป

ตอนผมเกิด

ผมชอบเวลาแม่เล่าเรื่องตอนผมเกิดนะ เพราะมันทำให้ผมหัวเราะ
ท้องแข็ง ผมไม่ได้ขำแบบที่ขำเรื่องตลก แต่พอแม่เล่า เวียกับผม
ก็ถึงขั้นขำกลิ้ง

เอาละ ตอนอยู่ในท้องแม่ ไม่มีใครคิดว่าผมจะคลอดออกมา
พร้อมหน้าตาแบบนี้ แม่มีเวียตั้งแต่สี่ปีก่อนหน้านั้น และมันก็เหมือน
กับ“เดินเล่นในสวน” (ตามสำนวนของแม่) จนไม่มีเหตุผลใดให้ต้อง
ตรวจอะไรเป็นพิเศษเลย ก่อนผมเกิดประมาณสองเดือน หมอ
ตรวจพบว่าใบหน้าผมมีบางอย่างผิดปกติไป แต่หมอไม่คิดว่าความ
ผิดปกตินี้จะเลวร้ายอะไรนัก หมอบอกพ่อแม่ว่าผมเป็นโรคปากแหว่ง
เพดานโหว่กับอะไรอีกนิดหน่อย หมอเรียกว่า“ความผิดปกติ
เล็กๆ น้อยๆ”

คืนที่ผมเกิด มีพยาบาลสองคนอยู่ในห้องคลอด คนหนึ่ง
ใจดีและน่ารักมาก ส่วนอีกคนหนึ่งแม่บอกว่าไม่ได้ดูใจดีหรือน่ารัก
เลย แขนเธอล่ำมากและ (ถึงตอนตลกแล้ว) ตดตลอดเวลา อย่าง
ตอนน่าน้ำแข็งเกล็ดมาให้แม่ เธอก็ตด ตอนวัดความดันเลือดของ

แม่ เธอก็ตัด แม่บอกว่าไม่น่าเชื่อเลยที่พยาบาลคนนี้ไม่เคยเอ่ยคำว่าขอโทษสักครั้ง ขณะเดียวกัน หมอประจำตัวแม่ไม่ได้เข้าเวรในคืนนั้น แม่จึงต้องคลอดกับหมอนุ่มอารมณ์บูดซึ่งแม่กับพ่อแอบตั้งชื่อให้ว่าดูก็ ตามรายการในโทรทัศน์หรืออะไรสักอย่างนี้แหละ (พ่อแม่ไม่ได้เรียกชื่อนี้ต่อหน้าเขานะครับ) แต่แม่เล่าว่า แม่ทุกคนในห้องจะดูอารมณ์ไม่ดีกันเท่าไร พ่อก็เหยยให้แม่หัวเราะได้ทั้งคืน

ตอนผมคลอดออกมาจากห้องแม่ แม่บอกว่าทั้งห้องเงียบกริบ แม่ไม่มีโอกาสเห็นผมด้วยซ้ำ เพราะพยาบาลคนที่ใจดีรีบอุ้มผมออกไปจากห้องคลอดทันที พ่อรีบร้อนตามเธอออกไปจนทำกล้องวิดีโอหล่นแตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แล้วแม่ก็โมโหมากและพยายามลงจากเตียงไปดูว่าพวกเขาไปไหนกัน แต่พยาบาลจ่อมตตใช้แขนเล็กๆ กัดแม่ให้อยู่บนเตียง พวกเขาแทบจะทะเลาะกันตาย เพราะแม่อาละวาดสุดแรง ส่วนคุณพยาบาลจ่อมตตก็ทวาดให้แม่สงบลง แล้วทั้งสองคนก็ตะโกนเรียกหาหมอ แต่หายซิว่าเกิดอะไรขึ้น หมอเป็นลม! คาที่บนพื้นตรงนั้นเอง! ดังนั้นพอพยาบาลจ่อมตตเห็นหมอเป็นลม เธอก็ใช้เท้าเหยยให้หมอฟื้น พลังตะโกนตลอดเวลาคว่า “เป็นหมอประสาอะไรกัน เป็นหมอประสาอะไรกัน ลูกขึ้น! ลูกขึ้น!” แล้วทันใดนั้น เธอก็ปล่อยพลังตตที่แรงที่สุด ดังที่สุด และเหม็นที่สุด ในประวัติศาสตร์การตตออกมา แม่คิดว่าหมอฟื้นได้ก็เพราะตตนี้เอง อย่างไรก็ตาม เวลาแม่เล่าเรื่องนี้ แม่จะทำท่าทำทางประกอบไปด้วยตลอด---รวมทั้งทำเสียงตตด้วย---ซึ่งตลกมาก มาก มาก มาก

แม่เล่าว่า กลับกลายเป็นว่าพยาบาลจ่อมตตเป็นผู้หญิงที่ใจดีมาก อยู่กับแม่ตลอดเวลา ไม่ทิ้งแม่เลย แม่พ่อจะกลับมาแล้วและหมอบอกว่าอาการของผมแย่มาก ไหน แม่จำได้แม่นว่าพยาบาลกระซิบ

ข้างหูแม่อย่างไรตอนหมอบอกแม่ว่าผมอาจอยู่ได้ไม่พ้นคืนนั้น “ทุกคนที่กำเนิดจากพระเจ้าล้วนเอาชนะโลกได้” วันต่อมา หลังจากผมมีชีวิตผ่านคืนนั้น ก็เป็นคุณพยาบาลคนนี่เองที่กุมมือแม่ตอนพวกเขาพาแม่มาดูผมเป็นครั้งแรก

แม่บอกว่า ถึงตอนนั้นพวกเขาเล่าอาการผมให้แม่ฟังหมดแล้ว แม่เตรียมใจกับการจะได้เห็นผม แต่แม่เล่าว่าพอก้มลงมาเห็นใบหน้าน้อยๆ ที่บูดเนี้ยวของผมเป็นครั้งแรก แม่ก็เห็นเพียงว่าดวงตาผมสวยแค่ไหน

อ้อ...แม่ผมเป็นคนสวย พ่อก็หล่อ ส่วนเวีย้นน่ารัก เพื่อคุณจะสงสัยนะคะ

บ้านของคริสโตเฟอร์

ผมใจหายจริงๆ ตอนคริสโตเฟอร์ย้ายบ้านไปเมื่อสามปีก่อน ตอนนั้นเราอายุประมาณเจ็ดขวบ เราเคยใช้เวลาเป็นชั่วโมงๆ เล่นหุ่นสตาร์วอร์ส และดวลดาบเลเซอร์กัน ผมคิดถึงตอนนั้นจริงๆ

เมื่อฤดูใบไม้ผลิที่ผ่านมา เราขับรถไปบ้านคริสโตเฟอร์ที่บริดจ์พอร์ต ผมกับคริสโตเฟอร์เข้าไปหาขนมในครัว ผมได้ยืนแม่คุยกับลิซา แม่ของคริสโตเฟอร์ เรื่องผมจะไปโรงเรียนตอนฤดูใบไม้ร่วงนี้ ผมไม่เคยได้ยืนแม่พูดเรื่องโรงเรียนมาก่อนเลย

“คุยอะไรกันอยู่เธอฮะ” ผมถาม

แม่ทำท่าประหลาดใจ อย่างกับไม่ตั้งใจให้ผมได้ยินอย่างนั้นแหละ

“คุณน่าจะบอกลูกถึงสิ่งที่คุณคิดอยู่นะ อีซาเบล” พ่อเอ่ย พ่อคุยกับพ่อของคริสโตเฟอร์อยู่ที่อีกฟากหนึ่งของห้องนั่งเล่น

“เราควรคุยเรื่องนี้กันวันหลังนะ” แม่พูด

“ไม่เอาฮะ ผมอยากรู้ว่าแม่คุยอะไรกัน” ผมยืนกราน

“ลูกคิดว่าลูกพร้อมไปโรงเรียนหรือยังจ๊ะ อีอากี้” แม่ถาม

“ยังหะ” ผมตอบ

“พ่อก็ว่ายัง” พ่อพูด

“นั่นไง ปิดคตดี!” ผมพูดพลางยกไหล่ แล้วไปนั่งตักแม่เหมือนตอนยังเล็ก

“แม่คิดว่าลูกต้องได้เรียนอย่างอื่นมากกว่าที่แม่จะสอนได้”
แม่ว่า “แม่หมายถึง เอาน่า อ้ออีกก็ ลูกก็รู้ว่าแม่ไม่เก่งเรื่องเลข
เศษส่วนเอาเสียเลย”

“โรงเรียนอะไรหะ” ผมถาม รู้สึกเหมือนจะร้องไห้แล้ว

“บีเชอร์เพรป.^๑ ใกล้บ้านเรานี่เอง”

“โอ้โฮ โรงเรียนดีนะ อ้ออีกก็” ลิซาพูดพลางตบเข้าผมเบาๆ

“ทำไมถึงไม่เป็นโรงเรียนเดียวกับเวียล่หะ” ผมถาม

“ที่นั่นใหญ่เกินไปจ๊ะ” แม่ตอบ “แม่คิดว่าคงไม่เหมาะกับลูก
หรอก”

“ผมไม่อยากจะไป” ผมพูด ต้องยอมรับว่าผมทำเสียงแบบ
เด็กเล็กๆ

“ลูกไม่ต้องทำอะไรที่ลูกไม่อยากจะไป” พ่อเอ่ย ขณะเดินมายก
ผมออกจากตักแม่ แล้วอุ้มมานั่งบนตักพ่อที่อีกฟากหนึ่งของโซฟา
“เราจะไม่บังคับให้ลูกทำอะไรที่ลูกไม่อยากจะไป”

“แต่มันดีต่อลูกนะ เนต” แม่พูด

“ไม่ดี ถ้าลูกไม่ต้องการ” พ่อตอบขณะมองหน้าผม “ไม่ดี
ถ้าลูกไม่พร้อม”

^๑Prep. คือ preparatory school ซึ่งเป็นโรงเรียนเตรียมความพร้อมสำหรับเด็ก
ระดับมัธยมต้น เพื่อที่จะเข้าไปเรียนต่อในระดับสูงขึ้น

ผมเห็นแม่มองลิซา ซึ่งเอื้อมมือมากุมมือแม่ไว้
“เดี๋ยวพวกเธอก็หาทางออกจนได้แหละ” ลิซาบอกแม่ “เธอหาทางได้เสมอ”

“งั้นเราไว้คุยเรื่องนี้กันวันหลังแล้วกัน” แม่เอ่ย ผมบอกได้เลยว่าแม่กับพ่อต้องทะเลาะกันเรื่องนี้แน่ ผมอยากให้พ่อชนะ แต่อีกใจหนึ่งก็รู้ว่าแม่พุดถูก และที่แน่ๆคือ แม่ไม่เก่งเลขเศษส่วนจริงๆ